

Sygn. akt II Ca 364/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Paweł Szwedowski SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko Ł. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 29 kwietnia 2014r. sygn. akt I C 1520/13

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kaliszu kwotę 90 zł tytułem opłacenia kosztów uzupełniającej opinii biegłego.

II Ca 364/14

UZASADNIENIE

Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Ł. C. kwoty 5.294,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2013 r. oraz zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił powództwo w całości. W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r. zasądził od pozwanego Ł. C. na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 5.219,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2013 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

Pozwany Ł. C. jeździ samochodem marki F. (...) nr rej. (...) i rozwozi przesyłki kurierskie (...). W dniu 16 października 2012 r. M. O. zaparkowała samochód marki K. (...) o nr rej. (...) na ulicy (...). Pod usytuowanym tam blokiem są dwie zatoczki parkingowe, jedna ma trzy miejsca parkingowe, a druga dwa miejsca. M. O. zaparkowała w zatoczce z dwoma miejscami parkingowymi, opuściła pojazd i poszła do pracy. W zatoczce z trzema miejscami parkingowymi stał inny samochód, w którym siedziała M. D.. Wówczas jechał w kierunku ul. (...) duży biały F. (...) z logo firmy kurierskiej (...) kierowany przez pozwanego Ł. C.. Samochód ten skręcił w prawo w wjazd do posesji (...), a następnie wycofał na jezdnię ul. (...) z równoczesnym skrętem tyłem w kierunku ul. (...). Samochód wykonał zawracanie. Zatrzymał się tyłem około metra od stojącego w zatoce parkingowej, wcześniej prawidłowo tam zaparkowanego przez M. O., samochodu K. (...). Przejechał następnie parę metrów w przód, zatrzymał się i wykonał cofanie z skrętem w kierunku ul. (...). Cofając uderzył tylnym prawym narożnikiem w stojący samochód K. i przejechał w tył w kontakcie z stojącym samochodem. Kierujący pojazdem T. zatrzymał samochód w kontakcie z samochodem osobowym. Pojazd osobowy zatrzęsł się, został poruszony w bok, a samochód F. (...) ruszył w przód i odjechał. Pozwany oddalił się z miejsca zdarzenia. Przebieg tego zdarzenia zarejestrowała M. D. przy pomocy rejestratora i zawiadomiła Policję. Policja ustaliła sprawcę szkody, który przyjął mandat karny w wysokości 250 zł między innymi za oddalenie się z miejsca kolizji.

R. O. otrzymał odszkodowanie od powoda u którego był ubezpieczony pozwany.

Sąd ocenił, że pozwany musiał zauważyć, że doszło do kontaktu jego samochodu z samochodem K.. Pozwany bowiem obserwował pojazd w lusterku i musiał dostrzec uderzenie samochodu, a ponadto przyjął mandat wymierzony między innymi za oddalenie się z miejsca kolizji.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozwany musiał zauważyć kolizję i że opuścił miejsce wypadku w celu uniknięcia odpowiedzialności, czyli zbieg z miejsca zdarzenia. W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przeprowadził uzupełniające postępowania dowodowe celem ustalenia, czy pozwany musiał zauważyć, że doszło do kontaktu jego samochodu z samochodem K.. Sąd uznał, że ustalenie to powinno zostać dokonane w oparciu o opinie biegłego, gdyż do dokonania tego typu ustaleń potrzebna jest wiedza specjalistyczna. W tym celu Sąd przesłuchał biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego J. P.. W oparciu o ustną opinię biegłego Sąd Okręgowy ustalił, że pozwany dokonując manewru cofania w wyniku którego uszkodził on samochód marki K. (...) o nr rej. (...) na ulicy (...) musiał zauważyć, że doszło do kontaktu jego samochodu z samochodem K.. Przy dokonywaniu tego manewru wystąpiły bowiem trzy efekty:

1. dźwiękowy,
2. zakłócenia ruchu samochodu,
3. zakołysanie samochodu, w który uderzono.

Dwa pierwsze efekty: dźwiękowy z uwagi na słaby efekt przy małej prędkości, zakłócenie ruchu pojazdu z uwagi na różnice mas stykających się samochodów były efektami na tyle słabymi, że mogły być niezauważalne dla pozwanego. Natomiast efekt trzeci – zakłócenie samochodu, w który pozwany uderzył był efektem na tyle silnym, że zjawisko to było widoczne w prawym lusterku samochodu pozwanego. W czasie wykonywania manewru cofania pozwany był zobowiązany obserwować przestrzeń znajdującą się za pojazdem w lusterku wstecznym. Z tych przesłanek wynika jasno wniosek, że pozwany musiał zauważyć, że doszło do kontaktu jego samochodu z samochodem marki K.. Skoro widział to i oddalił się z miejsca zdarzenia, to tym samym spełnił przesłanki wymienione w art. 43 pkt. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (Dz.U. 2013.392)

Sąd Okręgowy w całości podzielił uzupełniającą opinię biegłego i uznał ją za wyczerpującą. Biegły wyjaśnił wszystkie wątpliwości, które do przedmiotowej opinii wysunął pozwany i to w sposób logiczny i przekonujący. Nie było więc podstaw aby uwzględnić wniosek o powołanie innego biegłego celem wydania opinii dotyczącej wyżej wymienionych zagadnień.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego należy więc ocenić, że wszystkie ustalenia Sądu Rejonowego są trafne, a dokonana przez Sąd ocena mieści się w granicach zastrzeżonej dla sądów swobodnej oceny dowodów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. i 98 k.p.c. orzec jak w sentencji.